

ΜΙΑ ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΠΕΠΛΟΣΚΕΠΑΣΤΗ ΤΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ

Μετά τὸ θάνατο τῆς Ναζλῆς, Πόλεμος Τούρκων καὶ Βενετσάνων. Ὁ Καπετὰν Τζανουὶ στὴν Κέρκυρα. Στὴ βίλλα τοῦ Νικολάου Πιέρη. Ὁ ἀνδοσκέπαστος τάφος τῆς ὄρφανης Ναζλῆς. Ὁ Πιέρης λοχαγὸς τοῦ Βενετοῦ στρατοῦ. Μία τρομερὴ ἐφοδία. Ἀγριότητες τῶν Τούρκων. Μία πυρκαϊδα ἀπὸ κεφάλια. Ὁ Πιέρης κημέλωτος. Ὁ Τούρκος διψᾷ ἐκδιψῆσι. Ὁ ρόλος τοῦ Μεχμέτ Ἀράνη. Μία φριχτὴ σκηνή, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Β'.

Συνεχίζουμε τὴν ἐξιστόρησι τῆς τραγωδίας ποὺ διαδραματίστηκε στὰ 1715 στὴν Κέρκυρα, στὸ χωριὸ Ὑψος. Ἐγράψαμε στὸ περασμένο μας φύλλο, ὅτι ὁ Νικόλαος Πιέρης ἤθε ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι μὲ μυστηριώδη τρόπο, συνοδεύοντας τὴ νεαρὸτάτη γυναῖκα του Ναζλῆ (τὴν «επιλοσκέπαστη») ἐγκαταστάθηκαν στὸν Ὑψο μαζί μὲ τὸν ὀρφανὸ δούλο τους Μεχμέτ. Ὑστερῶς ἀπὸ κάμποσα χρόνια ἡ Ναζλῆ πέθανε καὶ τὴν ἴδια βραδιά ὁ ὀρφανὸς γίνθηκε ἄφαντος.

Ἴδου τώρα ἡ συνέχεια τῆς τραγωδίας αὐτῆς :

Στὰ 1716 ξέσπασε ἄγριος Τουρκοβενετοῦνος πόλεμος. Ἡ Ἑνετικὴ Δημοκρατία ἐκινδύνευε, ἴδιος στὴν Ἀδριατικὴ Θάλασσα. Στις 23 Ἰουνίου μεγάλες Τουρκικὲς δυνάμεις ἀποβίβθηκαν στὴν Κέρκυρα, στὸν ὄμοιο Γουβί, πολὺ κοντὰ στὴν ἐρμηκὴ παραλία τοῦ Ὑψου.

Ἀρχιστρατῆγος ἦταν ὁ Καπετὰν Χανοῦμ Χόντζας. Εἰκοσὸν φρεγάτες καὶ πολλὲς μαοῦνες ἔφεραν στρατὸ ἀπὸ 30.000 πεζοὺς καὶ τρεῖς χιλιάδες ἵππους...

Ὁ ἀρχιστρατῆγος βγήκε στὴ στεριά κ' ἐγκατεστάθη ἀμέσως στὴν ἀκατοίκητη βίλλα τοῦ Πιέρη. Τὸν ἀκολουθοῦσε ἕνας μόνον ἵππότης, πλουσιώτατα ντυμένος, μαῦρος. Κατὰ τὴν ἀποβίβασι, αὐτὸς ἐκυβέρνησε τὴ βάρκα, κ' αὐτὸς ὠδήγησε τὸν Καπετὰν Πασά ἀπὸ τὸ γαλιὸ στὴν ἐγκαταλειμμένη βίλλα. Ἐπειδὴ δὲν ἴσχυε κανεὶς οὔτε στὸ χτήμα οὔτε στὸ χωριὸ νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ. Γιατὶ ὁ ὀρφανὸς αὐτὸς δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸ Μεχμέτ, τὸν ἄλλοτε ἱερότη τοῦ ζεύγους Πιέρη.

Ὁ Νικόλαος Πιέρης ἦταν ὁ τελευταῖος ποὺ ἔφυγε ἀπὸ τὸ χτήμα του. Ἄν καὶ οἱ περισσότεροὶ ἀπὸ τοὺς χωρικοὺς ἔχαν καταφύγει στὴν ὄχυρομένη πόλι τῆς Κερκυρας γιὰ νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὸ σπαθὶ τῶν Τούρκων, ὁ Πιέρης ἐξακολουθοῦσε νὰ πηγαίνει κάθε μέρα στὸ γαλιὸ, σὲς χορμαδιές, ὅπου βρισκόταν ὁ τάφος τῆς Ναζλῆ. Ἐφάρτενε ἐκεῖ νέα λουλουδία, περιούτανε τὰ φυτὰ καὶ ζοῦσε μὲ τὴν ἀνάμνησι τῆς πεθαιμένης του γυναίκας. Καὶ ἐπειδὴ οὔτε σταυρὸς ἴσχυε, οὔτε ἐπιτάφια πλάκα στὸ μέρος αὐτὸ, δὲν ἔβλεπε κανεὶς παρὰ ἕναν ἀνθρώπου φροντωτῶ, γεμάτον χρώματα κ' ἐυωδίας. Μόλις ὅμως τὰ πρῶτα Τουρκικὰ καράβια ἀγκυροβόλησαν στὸν ὄμοιο τοῦ Γουβίου, γίνθηκε φανερὸ ὅτι ἡ παραλία ποὺ ἐκτείνεται ἀπὸ κει ἴσασε τὸ χωριὸ Ὑψος θὰ γινότανε στραταπέδον τῶν Τούρκων. Καὶ τότε ὁ Πιέρης ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ βίλλα του καὶ νὰ ζητήσει καταφύγιον στὸ φρούριον τῆς Κερκυρας.

Οἱ Βενετσάνοι κίνοισι τῆς Κερκυρας δὲν ἔβρισκαν ἐντομισταζὺ ἄγοι. Ὁ στρατηγὸς Σουλταϊμοῦτζι ἐτοιμάζονταν πυρροποδῶς γιὰ ν' ἀποκοπήσῃ τοὺς Τούρκους μὲ τὴν ἰσχύει τῶν τρομερῶν κανονίων του. Στὸς προμαχῶνες τοῦ Κάστρου—ποὺ σῶζεται ἀκόμα—οἱ Βενετσάνοι ἐξόφροναν νύχτα-μέρα.

Σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς προμαχῶνες αὐτοῦς, τὴ λεγομένη Φορτέτζα Νουόβα, ὁ στρατηγὸς ἐποσθέτησε τὸν Ἕλληνα, ἄλλοτε στρατιωτικῶ, Νικόλαο Πιέρη, ὀνομάσας αὐτὸν λοχαγὸ. Ὁ προμαχῶν αὐτὸς ἀντίρρητος τὰ δισακὰ τῆς πόλεως.

Ἡ προετοιμασία τῶν Τούρκων ἐξοράθησαν λίγες μόνο μέρες. Σὲ ὅλες τὶς πράξεις τοῦς Ὀθωμανοὶ φαίνονταν βιαστικοί. Μία μανία ταχύτητος ἔλεγε πᾶσι τὸν Τούρκου Στρατάρχη νὰ μὴ μιά ὥρα

γρηγορώτερα στὴν Κέρκυρα, νὰ κυριεύσῃ τὸ Φρούριον, νὰ κατακτήσῃ ὁλόκληρον τὸ νησι.

Τὸ κέντρο τῆς ἐνεργείας τοῦ Ὁ Καπετὰν Χανοῦμ Χόντζας τὸ εἶχε μεταφέρει στὸ πρόσπειο Ποταμιὸ, μιά ὥρα πρὸς δυσμὰς τῆς πόλεως. Ἐκεῖ ἐμφανίζονταν συχνὰ ἄεφανα κ' ἔβρινε πολλὰς νύχτες, χωρίς νὰ γυρίζῃ στὴ βίλλα τοῦ Πιέρη...

Στις 4 Ἰουλίου εἶχε ἐγκαταστήσει ἐκεῖ τὶς προφυλακὰς του, καὶ μετὰ δεκαπέντε μέρες οἱ Τούρκοι ἔχαν διώξῃ τὸν Ἑνετικὸ στρατὸ ἀπὸ τὴν κορυφογραμμὴ τοῦ ὄρους Ὀλιβέττο καὶ ἔχαν ἀνεβάσει ὀρειβατικὰ κανόνια στὸ ὄρος Ἀβραάμ...

Ἀπὸ τὶς θέσεις αὐτὰς καὶ ἀπὸ κάθε γωνία τοῦ ὑπαίθρου, οἱ Βενετσάνοι ἔφεγγαν καὶ μαζεύονταν νὰ κορυφῶν τὴν πόλι. Ἐταί συλλοβοῦσαν τὸ φόβον τοῖς πολιτέ, τὴν ἀπογοητεῖαν στὸ στρατηγὸ Σουλταϊμοῦτζι καὶ ἔφεγγαν τὴν ἀπάθειαν παυτοῦ. Οἱ Βενετσάνοι ἀξιωματικοὶ ἀνάγκηζαν τοὺς ντόπιους Κερκυραῖους νὰ λάσουν τὰ ὅπλα καὶ νὰ πολεμήσουν μαζί τους σὲς ἐπάλλξεις. Γενικῶς μιά νευρωτικὴ ἐπικρατοῦσε σὲς τὰξεις τῶν πολιορκουμένων.

Τέλος, σὲς 5 Αὐγούστου 1716 τὰ Τουρκικὰ πλήθη ἔφτασαν μπροστὰ στὰ τεῖχη τῆς Κερκυρας, μὲ κρότους τυμπάνων, σαλπισμάτων καὶ ἀλαλαγμοῦς. Ὁ Καπετὰν Χανοῦμ Χόντζας ἔκανε ὅτι μπορούσε

□ □ □ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ □ □ □

Τὸ Σούμαρα

Ὁ Ὀθωμανὸς Στρατάρχης τοῦς ἔζηταγε ἀπὸ κοντὰ ἕνα-ἕνα, σὲν νὰ ἔβρισκε νὰ βοῆ μὲ ἐπιμονὴ κάποιον. Μὲ ἐπιμονὴ καὶ λύσσα...

Ἡ πρώτη σειρά τῶν αιχμαλώτων ἐπέρασε, χωρίς νὰ ἰκανοποιηθῇ σὲ ὅ,τι ζήτησεν ὁ Καπετὰν Πασάς... Καὶ ὡς νὰ τοῦ φέρον ἄλλους αιχμαλώτους, ἐπροχώρησε κ' ἐκάτταξε ἐρευνητικὰ τὰ κομμένα κεφάλια. Τὰ ἔβρισκε κ' αὐτὰ ἕνα-ἕνα, ζητοῦσε νὰ βοῆ στὰ αιματόφυρα μαλλιά τους τὸ ἀρχικὸ τους χρώμα, ἀνεσθίμονε τὰ καταβρομένα τους στὸν αἰώνιο ὕπνον βλέποντας γιὰ νὰ ἴδῃ τὸ χρώμα τῶν ματιῶν, ψαχουλένε ἄγριος, σιωπηλός, ρουθινοῦντων σὲν ὄμοιο τοῦ δαῦσος... Σὲ λίγα, κατέφθασε καὶ ἡ δεύτερη σειρά τῶν αιχμαλώτων... Σ' αὐτὴν βρισκότανε καὶ ὁ δυστυχημένος Νικόλαος Πιέρης, ὁ σύζυγος τῆς Ναζλῆ... Πληγωμένος σὲς ἐπάλλξεις τῆς Φορτέτζας, πῆσθηκε ἀπὸ τοὺς Τούρκους καὶ μὲ τὰ χέρια δεμένα πίσω, μὲ ἐπίδεσμο στὰ μάτια, γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ ποῦ τὸν πηγαίνουν, σπαρῶντικε

ΑΓΝΩΣΤΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΒΙΣΜΑΡΚ

Μιά μέρα που ό περιφέρους συνηθούς άρχικαγκελάριος τής Γερμανίας Βίσμαρκ ελε άρροσσησε βαρεία, κάλεσε κάποιον γιατρό να τον έξετάση. 'Ο Σβένιγκερ—έτσι λεγόταν ό γιατρός—πήγε στο σπίτι του 'Υψηλού άσθενούς και, κατά την επαγγελματική του ανήθεια, άρχισε να του άπειθήνη διάφορες έρωτισεις για την κορμί του κλπ.

'Αλλά ό φοβερός άρχικαγκελάριος έξωγήστηκε άπό τις έρωτισεις του γιατρού και του άπάντησε με σκαϊότητα :

—'Εγώ σ' έφερα εδώ για να με άνακουρήσης και όχι για να μου κάνης άνάκριση...

—'Υψηλότατε, άπάντησε τότε ό Σβένιγκερ άτάραχος, έμένα θά μου έπιτρέψετε να φύγω. Φεύγω γιατί δέν μπορώ να διαγνώσω την άσθενεία σας, άφου δέν μου άπαντάτε σ' όσα σας ρωτώ. 'Εχετε φωνή, αλλά προτιμάτε να μην τή μεταχειριστήτε στην περίπτωση αυτή. Γι' αυτό τό καλύτερο εινε να φωνάζετε ένα κτηνίατρο!

'Η θαρραλέα αυτή άπάντηση του γιατρού συντέλεσε ώστε, ό Βίσμαρκ να τον εκτιμήση και να του χάριση τήν παντοεινή του φύλα.

'Ο Βίσμαρκ έτρεφε ιδιαίτερα άγάπη προς τά μουσικά όργανα. Κάποτε μάλιστα χάρισε ένα άπ' αυτά στο μεγαλύτερο γιού του Κάϊξερ, τό διάδοχο του θρόνου.

Μιά μέρα λοιπόν πηγαίνοντας στά άνάκτορα βρήκε τό μέλλοντα αυτοκράτορα να παίζη με τό όργανό του. 'Επειδή όμως δέν τό χειρότανε καλά κ' έβγαζε παραφωνίες, ό Βίσμαρκ ανέλαβε να του κάνει μάθημα. 'Επηρε λοιπόν στά χέρια του τό όργανο κ' άρχισε να τό παίζη με πολλή τέχνη. Τότε ό διάδοχος και τ' άδέλφια του άρχισαν να χορεύουν ένθουσιασμένα.

'Ο Κάϊξερ που μπήκε αυτή τή στιγμή τό δωμάτιο, έμεινε κατάπληκτος μπρός στο θέαμα που του παρουσιάστηκε. Γύρισε τότε στο Βίσμαρκ και του ελετε χαμογελώντας :

— Βλέπω ότι οι μικροί πηγήριτες άρχίζουν άπό τώρα να χορεύουν σάν νευρώκαστα μπροστά σας!...

Μιά φορά ό κόμης 'Εγκεμπουγ προσέφερε τό λειψιμά του στον Βίσμαρκ για να γράψη κατιτί.

'Ο σιδηρούς άρχικαγκελάριος άνοιγοντας τό άλμπουμ ελε τ' όνομα του Θιέρσου, ό όποιος ελε γράφηε τό έξής :

«Από πράγματα έμαθα στο διάστημα τής ζωής μου. Πρώτον να συγχωρώ και δεύτερον να μη λησμονώ».

Κι' ό Βίσμαρκ έπρόσθεσε :

«'Εγώ έμαθα να λησμονώ πολλά και να ζητώ συγγνώμη συχνά».

κι' αυτός μπροστά στο 'Οθωμανό Στρατάρχη. 'Ηταν άλήθεια, άξιολύπητος ό Νικ. Πιέρης. 'Η λύπη, ό κάπος άπό τόν άγώνα, τά άλματα που έτρεχαν άπό τις πηγές του, ελεσαν τόσο μετασηρφοσει τον άλλοτε ώραιον άντρα, ώστε ό Καπετάν Πασάς δέν τόν άνεγνώρισε άμέσως...

'Όταν όμως ό Στρατάρχης του άπέλασε κ' ένα άπότομο κίνημα τόν έπέδειμο και ελε τό άταλαμένο βέλαμα του πολεμιστή, όταν άντίκρισε όλόταξα έξοκείκαστο τό πρόσωπό του, έβγαλε κλαυγή άγριας ούρας.

—Νάτος! έφώναξε. Αυτός εινε!... 'Α, τέλος πάντων σ' έβαλα στο χέρι μου... 'Αλλάχ! Τώρα να ιδής τί έχεις να πάθης, σκύλλε Ρωμηέ!...

Και για να κάνει άρχη τής εκδικήσεως που έβραζε άπό χρόνια μέσα στα στήθη του, ό Τουρκός Στρατάρχης έσήκωσε τό μαστιγίο κ' έδωσε μια στο πρόσωπο του αιχμαλώτου. 'Ο Πιέρης έδάγκασε τά χείλη για να μη φωνάζη και στροφονήσε με άπελπισία στη θέα του... 'Ο Καπετάν Πασάς, λημονώντας τό άξιωμα του, ξεχνώντας ότι τόν βλέπει τόσος στρατός, έπεσε άθρια έπάνω στον 'Ελληνα αιχμάλωτο, τόν έφοριξε κάτω, τόν έπάτησε στο στήθος, τόν έφτυσε και τέλος έφώναξε στους στρατιώτες του :

— Δέστε τον γερά έπάνω σ' ένα άλλογο! Γρήγορα!... Θά τόν πάρω μαζί μου...

Και ενώ οι στρατιώτες έντελούσαν τή διαταγή, ό Μεχμέτ—άρχής έσέλιανε τό άτι του κυριου του... Σε λίγο, ό Καπετάν Πασάς έγυρισε στη βίλλα του χωριού έρωπος, συνδεδεμένος άπό τούς σιαμοφοπάλκες του. Σ' ένα άλλογο, δεμένον χερσπόδαρα, έφερον μαζί τους και τό Νικόλαο Πιέρη...

Ελε νυχτώσει. Μεγάλοι πυρσοί εφώτιζαν τή φρικώδη έκεινη συνουεία, που έκάλπαζε προς τό χωριό 'Υφος.

Μπροστά άπ' όλους, σιαπηός και άταίσιος, μαθρος σάν τούς δαιμόνες του 'Αδη, έπήγαινε ό Μεχμέτ, ό άλλοτε ύπηρέτης του Πιέρη και τής Νάκλη.

Γιατί όμως έφερον τόν αιχμάλωτο στη βίλλα του; Ποιό μυστήριο κρυβότανε στην έκδικητική αυτή μαγία του 'Οθωμανού Στρατάρχη; Θά τό ιδούμε στο έπόμενο φύλλο, όπου θά διηγηθούμε τή συνέχεια και τό τέλος τής τραγωδίας αυτής.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΓΑΝΤΙ

'Ο Ζάν Πραντέλ διέτρεχε κ' ένα γρήγορο κ' άρηρημένο βλέμμα τις έπιστολές που έπαίγε από ένα μεγάλο ζουτι άνοιγμένο μπροστά του και τις έφριζε έπειτα τσαλακωμένες σε μία γωνία τού δωματιου, όπου ελεαν μαινετι πολλά άχρηστα χαρτιά.

Τά γράμματα τά γεμάτα φοιρές έρωτισκές φράσεις, τά γράμματα με τά παράπονα, τά γράμματα με τις βροσιές άποτελούσαν τώρα ένα σορό, άπ' όπου έπροβάλλαν όχοζοτινα φύλλα και ξερά λουλούδια, χωρίς να του διεγερουν καμμία συζάντηση στην ψυχή.

'Εξαφνα άνάμεσα στο πλήθος τών έρωτισών αυτών έπιστολών, ό Πραντέλ διέκρινε ένα μαρμαρό και λεπτό γάντι, που παραδόξως δέν του έντυνυσε καμμία άνάκριση στο νοι.

'Απορροσε κ' ό ίδιος γι' αυτή τήν άμνημοσήν του. Για να βοήθηση τόν εαυτό του να θυμηθή, πήρε τό γάντι κ' άρχισε ν' άγγίξη τό δέμα του τό μαλακό άπ' όπου εβγαине μία γλυκειά μυρουδιά.

Τό χέρι που τό φορούσε θάταν μικρό. 'Αλλά πόσα μικρά χέρια δέν ελεχε χαιδέψει ως τώρα ό Πραντέλ! 'Η περισσότερες άπό τις γυναίκες που τόν αγάθωναν τέτοια χέρια ελεαν...

Τέλος, άφού σκέφτηκε αρκετά, χωρίς άποτέλεσμα, τό πήρε άπόφασι. Τό όργαν άδύνατον να θυμηθή τ' όνομα τής γυναίκας στην όποια άντρεε τό γάντι κ' ήταν έτοιμος να τό πετάξη στο σορό τών χαρτιών.

'Εξαφνα όμως διέκρινε άπάνω του κάτι μικρές στοργγγυλές κηλίδες, όμως με σταλαγματιές βροχής, κ' άμέσως ένα όνομα πέρασε άπ' τό νοι του, μία ξανθή όπτασία παρουσιάστηκε μπροστά στο μισόκλειστο μάτι του.

Και τώρα πειά κατάλαβε για ποιό λόγο τό γάντι αυτό, που φυλαγότανε τόσος καιρό και με τόση ευλάβεια, δέν του θυμισε τίποτε.

Τό γάντι αυτό άντρεε σε μία γυναίκα. Σε μία γυναίκα που δέν τήν ελεχε κατακτισει, που τήν ελεχε γνωρίσει μονάχα για μία νύχτα και που τού ελεχε φύγει άφροντάς του μία λύπη που βάσταζε σχεδόν ένα χρόνο...

'Ηταν μία ξανθή κ' άγέρωχη γυναίκα, με μάτια γελαστά και με εκφραστικώτατα χείλη. Τήν ελεδε για πρώτη και τελευταία φορά μία βαρδιά του φθινοπορου.

'Εκείνη τήν εποχή βρισκόταν στον πύργο ενός κάλου του, αρκετά έξω άπ' τό Παρίσι. Σε κάποια έσπεριδα, μεταξύ τών άλλων προσσελεομένων του φίλου του ελεχε πάει κ' έκείνη.

Στό μεταξύ ό Πραντέλ έτυχε να καθήση δίπλα τής. 'Αρχισε να τής μιλή και με τόν τόνο τής φωνής του πρόδωσε τόν ένθουσιασμό που τόν κατείχε για τή γνωμορία τής.

'Υστερ' από τά επιδόρμια τής έστρωτεινε να κατέβουν στον κήπο, όπου γεγγοδούσε λαμπρή η σελήνη.

Τής έδωσε τό χέρι του και προχώρησαν μαζί άνάμεσα άπ' τά ύψηλόκορμα δέντρα που σάλευαν άλαφρά τις άσημύλοστες κορυφές τους.

Περπατούσαν άργά, χωρίς να μιλουں, αλλά ό Πραντέλ νόμιζε πως τά βλέμματά τους έξέφραζαν καλύτερα εκείνα που θά έλεγαν με τό στόμα.

Καθώς επήγγαιναν μέσα στο σκοτάδι, τά κλαδιά γύρω τους άγγιζαν σάν φιλικά χέρια και τά φύλλα τους έχάιδεσαν έρωτικά.

Καθήσανε τέλος σ' ένα πάγκο, γιατί εκείνη του ελετε πως ελεχε κουραστεί κ' ήθελε ν' άναπαύη.

Τό λατρευτό της πρόσωπο φαινόταν τώρα πιο αθέριο μέσα στη σιά. 'Όλο τής τό παρουσιαστικό τής έδινε μία καλλούη νεράιδας.

Αυτός τότε τόλμησε να πιάση άπαλά ένα άπ' τά μικρά γαντιφορομένα χέρια τής κ' έκείνη του τ' άρησε χωρίς αντίσταση, θεληματικά. Κι' έξαφνα... 'Εξαφνα ό Πραντέλ, κωιμεμένος άπό μία άνεσφραση συγκινηση, έπεσε καταγής γονατιστός κ' έλαφρα, έλαφρα πολύ, έχυσε δάκρυα θεοικά και γλυκά άπάνω στο χερμάκι τής άγαπημένης του.

'Υστερ' από κάμποση ώρα σηκώθησαν άπό τόν πάγκο και σχεδόν άγκαλιασμένοι ένανηγίζαν στον πύργο, όπου δέν ελεχαν άντιληφθεί τήν άπουσία τους.

Καθώς έβγαίναν άπ' τή δειντοστοιχία ή νέα γυναίκα σήκωσε τό χέρι τής και κτύπησε τό γάντι τής.

Τά δάκρυα που ελεχε χυσει ό Πραντέλ ελεχαν σχηματίσει πάνω στο λεπτό δέμα μερικές κηλίδες σάν τις βροχής.

Τότε το αιδέριο εκείνο πλάσμα έβγαλε με μία άπότομη κίνηση τό γάντι και τό πέταξε κάτω λέγοντας κ' άλλαγήνη φωνή :

—Μου κατέστρωτες τό γάντι, καίμένε!... 'Ο Πραντέλ τόχασε. 'Επάγωσε όλόκληρος. 'Εσπυψε όσοσπο, πήρε τό γάντι και τό φίλασε κ' ευλάβεια μες στην άλληγοργαφία του. Καθώς όμοιό τό κτύπησε τώρα, ύστερα άπό τόσα χρόνια, έσκασε ξαφνικά στο γέλια και τό πέταξε μακριά με περιφρόνηση...

RODOLPHE DANGERS

“Υστερα άπ' τά επιδόρμια τής έστρωτεινε να κατέβουν στον κήπο.”

